

Arrest

nr. 43 130 van 7 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en afkomstig uit Dagestan vroeg op 29 november 2005 een eerste maal asiel aan in België. Op 10 januari 2006 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag ontvankelijk. Op 1 maart 2006 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam een weigeringsbeslissing.

U diende op 3 juli 2007 een nieuwe asielaanvraag in.

U verklaart dat u via uw oom S. in Moskou heeft vernomen dat er geregeld 'bezoeken' zijn en er oproepingsbrieven toekomen op uw oud domicilieadres in Chasavyurt. Deze bezoeken en brieven hebben volgens u nog steeds te maken met de problemen in verband met uw schoonbroer. Een vriend

heeft u vijf oproepingen opgestuurd, maar u heeft deze niet ontvangen. U heeft via uw oom S. wel enkele andere documenten ontvangen, met name twee convocaties en een medisch uittreksel." Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt:

"Uw eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal geweigerd omdat u uw asielmotieven niet aannemelijk kon maken en derhalve de geloofwaardigheid ervan werd ondermijnd.

U baseert uw tweede asielaanvraag op dezelfde asielmotieven (verhoorverslag Commissariaat-generaal).

Vooreerst moet opgemerkt worden dat jullie verklaringen over aanhoudende bezoeken en diverse oproepingen het gebrek aan aanwijzingen, het gebrek aan kennis over bepaalde feiten en het ongeloofwaardig karakter van bepaalde vervolgingsfeiten, zoals deze werden vastgesteld bij de appreciatie van jullie eerste asielaanvraag, niet kunnen herstellen.

De twee convocaties en het medisch uittreksel kunnen evenmin de geloofwaardigheid van uw eerste asielaanvraag herstellen.

U maakt ook niet aannemelijk dat deze documenten verband houden met de feiten waarop u uw eerste asielaanvraag baseert. Zo vermelden de twee convocaties enkel dat u in de hoedanigheid van getuige in een niet nader bepaalde zaak wordt opgeroepen. Bovendien bestaat er een aanzienlijke tijdspanne tussen de uitgiftedatum van de door u neergelegde convocaties, respectievelijk in maart 2007 en mei 2007, en de door u ingeroepen feiten in het kader van uw eerste asielaanvraag.

Wat betreft het medisch uittreksel maakt u evenmin aannemelijk dat dit verband houdt met de feiten waarop u uw eerste asielaanvraag baseert. Het document maakt immers louter melding van uw medische conditie en doet geen uitspraak over de oorzaak van de medische problemen (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p.7). Verder verklaart u op het Commissariaat-generaal dat u niet officieel in het ziekenhuis lag en bij uw ontslag uit het ziekenhuis geen medisch attest kreeg (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p.6), waardoor de vraag rijst op basis van wat het medisch uittreksel werd opgesteld en wat de waarde van het document is.

Wat betreft de convocatie die uw echtgenote neerlegt ter staving van haar tweede asielaanvraag wordt opgemerkt dat zij noch u op de hoogte zijn van de instantie die haar oproept (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p.2). Derhalve wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat dit document verband zou houden met de feiten waarop zij en u zich bij jullie eerste asielaanvraag baseren. Dit document wordt eveneens besproken in haar weigeringsbeslissing.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

1.3. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen weigert van verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift van 28 november 2009 de behandeling van zijn beroep te verwijzen naar de algemene vergadering van de Raad met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, omdat hij *“stelt vast dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige dossiers”*. Hij staft zijn bewering met informatie afkomstig van de website www.senate.be, en meent dat hij niet over een effectief rechtsmiddel beschikt in de zin van artikel 13 EVRM.

2.2. Krachtens artikel 39/12 van voormelde wet van 15 december 1980 kan alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

De vraag van verzoeker kan bijaldien niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

3. Over de gegrondheid van de zaak

3.1. De Raad stelt vooreerst vast dat het verzoekschrift de schending aanvoert van talloze rechtsregels en rechtsbeginselen, al dan niet aangevuld met een theoretische uiteenzetting, zonder echter concreet aan te geven hoe deze werden geschonden of hoe een ander licht op de zaak wordt geworpen. Bijgevolg heeft verzoeker geen middel.

3.2. Aangaande de opmerking in het verzoekschrift van 28 november 2009 (zie p. 3-4) dat de Commissaris-generaal *“hield geen rekening met het verzoek tot het horen van verzoeker”*, merkt de Raad op dat verzoeker door de diensten van de Commissaris-generaal werd gehoord op 5 september 2007, en dat geen enkele wetsbepaling de Commissaris-generaal verplicht een asielzoeker een tweede maal te verhoren.

In het schrijven van 26 augustus 2009 waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt (zie p. 4), maakt verzoeker ook gewag van een document dat hij wil *“neerleggen en toelichten”*. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan; wel legde hij ter terechtzitting nog een stuk neer (zie hierna).

3.3. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd door de Commissaris-generaal afgewezen bij gebrek aan geloofwaardigheid; deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de tweede asielaanvraag gegrond op dezelfde elementen, de beslissing met betrekking tot de eerste aanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de in de tweede asielaanvraag nieuw aangehaalde feiten en elementen.

In de motivering van de weigeringsbeslissing naar aanleiding van de eerste asielaanvraag, werd vastgesteld dat het zeer opmerkelijk was dat ofschoon verzoeker alsook zijn echtgenote niet op hun officiële adres verbleven, en dat toch, slechts twee dagen na het vermeende vertrek van verzoekers schoonbroer naar de rebellen, en slechts één dag nadat verzoeker dit zelf had vernomen, verzoeker werd opgepakt op zijn werkelijke verblijfsadres.

Ook werd vastgesteld dat verzoeker zijn verblijf in het ziekenhuis niet kon aantonen, noch details kon geven over zijn verblijf aldaar. Verzoeker legde geen enkel bewijs neer van de vervolgingsfeiten. Verzoeker legde de convocatie niet neer die zich, volgens verzoekers echtgenote, bij de oom van verzoekers echtgenote zou bevinden. De Commissaris-generaal stelde verder dat verzoekers relaas niet ondersteund wordt en niet te verifiëren is.

Vastgesteld werd dat verzoeker een tweede arrestatie kon ontlopen door een eenvoudige tussenkomst van een aantal buurvrouwen, waardoor de feiten een gebrekkige logica vertonen.

De Raad stelt vast de elementen die verzoeker bijbrengt om zijn tweede aanvraag te ondersteunen, zijnde volgens de bestreden beslissing en het verzoekschrift twee convocaties voor hem (26 maart en 7 mei 2007) en een voor zijn vrouw (15 augustus 2005) en een medisch uittreksel, in wezen een loutere ondersteuning zijn van zijn eerste asielaanvraag.

Er moet worden vastgesteld dat deze elementen de appreciatie van de conclusie van de eerste asielaanvraag niet kunnen wijzigen, aangezien ze geen betrekking hebben op de motieven weerhouden bij deze eerste aanvraag, ook niet op het motief betreffende de convocatie, aangezien verzoeker tijdens zijn huidige aanvraag convocaties neerlegt van 2007, terwijl de convocatie waarnaar de eerste beslissing verwijst eerder werd afgeleverd. De stukken werden ook niet vertaald naar de taal van de rechtspleging, zodat de Raad er geen kennis van kan nemen, behoudens de korte beschrijving die zich in het dossier bevindt.

Bijgevolg blijft de tweede asielaanvraag die gesteund is op hetzelfde relaas, ongeloofwaardig.

Ook moet worden opgemerkt dat verzoekers repliek op de motieven in de bestreden beslissing, deze motivering niet weerlegt.

Zijn opmerking dat in de Russische Federatie de hoedanigheid van de opgeroepene naar willekeur al dan niet wordt vermeld, doet niets af aan het feit dat deze geen bewijs betekenen voor de beweerde feiten. Hetzelfde geldt voor de opmerking over de tijdsspanne waarbij eveneens dient opgemerkt te worden dat het vaststaande motief aangaande de niet voorgelegde convocatie, deze nieuwe convocaties niet echt een overtuigend karakter kan geven. De opmerking van verzoeker dat *“verwerende partij verder dient na te denken waarom een medisch attest werd voorgelegd”* (zie het verzoekschrift, p. 6), weerlegt het motief niet. Aangaande de convocatie die zijn echtgenote voorlegde, betwist verzoeker de vaststellingen hieromtrent niet, de Raad sluit zich hier bij aan.

De algemene bewering in het verzoekschrift dat *“de situatie in de Noord Kaukasus is immers van die aard dat ongeloofwaardige verklaringen in de Noord Kaukasus juist kunnen zijn”* (zie p. 6), is niet van aard om de motieven in de beslissing te ontkrachten.

Wat betreft de “Convocatie, oproep voor verhoor” die verzoeker ter terechtzitting bijbrengt om te verschijnen op 4 november 2009 -dit stuk kan, gelet op de datum, onmogelijk het document zijn waarvan sprake in de brief van 26 augustus 2009 (zie hoger)-, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij deze niet vroeger in de loop van de procedure kon neerleggen; de Raad neemt dit stuk overeenkomstig artikel 39/76 van voormelde wet van 15 december 1980, derhalve niet in overweging.

In acht genomen wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan de vluchtelingendefinitie zoals opgenomen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

Verweerder vraagt zich in zijn nota van 3 december 2009 (zie p. 5) terecht af met welk doel het verzoekschrift (zie p. 7) verwijst naar een gebrek aan intern vluchtalternatief, aangezien in de bestreden beslissing op geen enkel moment geopperd werd dat verzoeker een intern vluchtalternatief had elders in de Russische Federatie.

De bestreden beslissing oordeelde wel dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig was en dat de actuele situatie in Dagestan niet van die aard is dat het louter behoren tot de Tsjetsjeense gemeenschap resulteert in acties tegen of vervolging van deze bevolkingsgroep.

Een enkele verwijzing naar rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst toont geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Aangaande verzoekers verwijzing naar de situatie andere Europese landen wat betreft de toepassing van de Europese richtlijn ten aanzien van etnische Tsjetsjenen, antwoordt verweerder terecht dat de situatie in andere landen geen precedentswaarde heeft die juridisch bindend is.

3.4. Wat betreft verzoekers vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, merkt de Raad op dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

Verzoeker kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a. of b. van de wet van 15 december 1980.

De loutere verwijzing naar algemene informatie kan zoals hoger gesteld, niet in concreto enig risico op ernstige schade aannemelijk maken.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de wet van 15 december 1980.

De Raad neemt kennis van de informatie die de Commissaris-generaal toevoegt aan het administratief dossier, en neemt deze aan.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 wordt niet toegekend.

Verzoekers opmerkingen aangaande het ontbreken van een intern vestigingsalternatief zijn ook in deze problematiek niet dienstig aangezien hij geen probleem aannemelijk heeft gemaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE